

Θεραπείον
ΧΑΟΣ

ΛΑΜΠΡΟΣ ΚΑΝΤΙΛΑΣ

Θεραπεύον Χάος

Λάμπρος Καντίλας

ISBN 978-960-93-8175-8

www.lamproskantilas.com

Η ποιητική συλλογή *Θεραπεύον Χάος*
διανέμεται ελεύθερα στο Διαδίκτυο σε μορφή
ψηφιακού βιβλίου με άδεια Creative Commons
[Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι
Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές]

Λάμπρος Καντίλας

Θεραπεύον Χάος

Ποιητική Συλλογή

Πειραιάς 2016

«Αυτοί που ονειρεύονται την ημέρα αντιλαμβάνονται πολλά
πράγματα που διαφεύγουν από αυτούς που ονειρεύονται
μόνο τη νύχτα.»

Έντγκαρ Άλλαν Πόε

Όνειρο

Αναρωτήθηκες ποτέ

Αν τα όνειρά σου

Είναι αληθινά

Αν το βράδυ που κοιμάσαι

Ταξιδεύεις

Εκεί που το πραγματικό σου τερματίζει

Αν νιώθεις ελεύθερος...

Αν νιώθεις...

Απλά να νιώσεις...

Τη στιγμή που τα μάτια σου κλείνουν

Ανοίγουν ξανά και ας μη βλέπεις

Βλέπουν εκείνα

Εικόνες αποτυπωμένες σε υγρό χαρτί

Διαλύονται στάλα στάλα

Από το δάκρυ της σιωπής

Δοκιμάζεις να τ' αγγίξεις

Αλλά χάνονται

Σαν κύματα αφρισμένα

Γεμάτα οργή και ανεκπλήρωτη θλίψη

Κάλεσμα

Σκέψη βαριά και κουρασμένη

Έρθες ξανά σερνάμενη

Σαν μελωδία από τα παλιά

Σαν εικόνα ξεθωριασμένη

Σου έλειψα;

Με ρωτάς και γέρνω το κεφάλι

Να κρυφτώ από τη ματιά σου

Αλλά βρίσκεσαι παντού

Πόσο σου έλειψα;

Σαν ληστής αθόρυβα μέσα στη νύχτα

Χωρίς ίχνος, χωρίς σημάδι

Δίνεις το παρόν με την απουσία σου

Με σημαδεύεις με το βλέμμα σου

Σε νιώθω...

Φύγε!

Γιατί έρχεσαι;

Δεν απαντάς και μένω σιωπηλός
Με την αποφασιστικότητα ενός θολωμένου μυαλού

Ξέρω γιατί είσαι εδώ

Ξέρω γιατί έρχεσαι

Όσο και αν απορώ...

Κάθε φορά..

Εγώ σε καλώ

Απορία

Χάρτινα συναισθήματα

Σ' έναν κόσμο αιχμηρό

Αναζητάς ελπίδες

Κοφτερές λεπίδες

Αναρωτιέσαι γιατί

Ψάχνεις απαντήσεις

Το ίδιο και εγώ

Αλλά δεν υπάρχουν

Οι απαντήσεις έχουν πάψει καιρό να δίνονται

Γρίφοι ανεξάντλητοι που περιμένουν να τους λύσεις

Σε μια εποχή που το να ρωτάς

Ισοδυναμεί με αδυναμία

Χρόνος

Ζωή σε μια κλωστή
Τη δαγκώνεις με τα δόντια
Όσο και αν φθείρεται
Λες πως κρατάει ακόμα

Τικ τοκ.. Τικ τοκ..

Ο χρόνος λένε
Είναι ο καλύτερος γιατρός
Εκείνος που όλα τα θεραπεύει
Εκείνος που για όλα περιμένει

Τικ τοκ.. τικ..

Για μένα ο χρόνος είναι φίλος
Από εκείνους που όταν γυρίζεις
Γελάνε πίσω από την πλάτη σου
Σαδιστικά, με ασπλαχνία

Τικ τοκ..

Σου δίνει ό,τι ακριβώς χρειάζεται
Για να χαθεί και να πονέσεις
Σαν πουλί που εμψυχώνεις να πετάξει
Αλλά του λείπουν τα φτερά

Τικ..

Ο χειρότερος θάνατος
Η ψευδαίσθηση της ανθρώπινης θεότητας
Γιατί κόβουμε τα πάντα γύρω μας
Χωρίς να μάθουμε να υφαίνουμε

Αναγέννηση

Κοιτάξεις τον καθρέπτη
Δεν αναγνωρίζεις αυτό που βλέπεις
Τρομάξεις
Παγώνεις

Το βλέμμα ακίνητο
Αμίλητο
Σαρώνει αναγνωριστικά την αντανάκλασή του
Σ' ένα πεδίο γνώριμο και αγνώριστο ταυτόχρονα

Σαν παιδί που μόλις έχει γεννηθεί
Κλαίει δυνατά με το που έρθει στον κόσμο
Βίαια
Έτσι θέλεις να εκφραστείς κι εσύ

Όμως φωνάζεις βουβά
Οι κραυγές μένουν εκκωφαντικά σιωπηλές
Δίχως φωνή
Γεμάτες με θέληση και προσμονή

Η στιγμή που σε κοιτάξεις
Και βλέπεις ότι κάτι έχει αλλάξει
Μέσα σου όμως νιώθεις
Κάτι πιο δυνατό

Νιώθεις ένα απόκοσμο άγγιγμα
Έναν λευκό μανδύα
Ερχόμενο από το σκότος
Σε περιτριγυρίζει

Ένας γαλήνιος τρόμος
Σε κοιτάξεις
Δεν άλλαξες

Ξαναγεννήθηκες

Ύπνος

Θεέ μου πόσο χρόνο έχασα

Κοιμόμουν;

Όχι, δεν γίνεται

Με θυμάμαι ξύπνιο

Αφού ζούσα

Ζω

Ζούσα όντως ή απλά υπήρχα;

Νιώθω σαν να ξύπνησα από ύπνο βαθύ

Θέλω να τεντωθώ σαν τεμπέλης σκύλος

Να ξεπιαστεί η ψυχή μου

Από τις μαύρες σκιές

Που είχαν βρει στέγη

Στους φόβους

Και τις βολές του μυαλού μου

Να πάρω βαθιά αναπνοή
Σαν μόλις πνιγμένος
Που κατάφερε ν' αναπνεύσει

Αρχίζω να με θυμάμαι
Τι έκανα τόσο καιρό;

Νιώθω πεινασμένος..

Όχι..

Διψάω

Νιώθω διψασμένος

Στεγνό το στόμα της ψυχής
Ψάχνει για το νερό της γνώσης
Που ήταν ξεχασμένο
Παραμελημένο

Ας είναι

Σημασία δεν έχει ο χαμένος χρόνος

Αλλά ο κερδισμένος

Από εκεί και ύστερα

Έρωτας

Λατρεύω την πρωινή μελαγχολία σου

Όταν ανοίγω τα μάτια

Είσαι εκεί

Με περιμένεις

Αγαπώ την κάθε σου στιγμή

Σε κάθε ευκαιρία

Είσαι εκεί

Με παρασέρνεις

Μοναδική η επιμονή σου

Δεν με αφήνεις λεπτό

Είσαι εκεί

Με προστατεύεις

Είμαι ερωτευμένος μαζί σου

Γιατί έτσι έμαθα να ζω

Τακτοποιημένα ακατάστατο

Χάος στο μυαλό μου

Ελπίδα

Προσκυνούμε τη μιζέρια
Δοξάζουμε τη θλίψη
Θυσιάζουμε τον εαυτό μας
Στον βωμό της μελαγχολίας

Γιατί κλαις
Γιατί στεναχωριέσαι
Ό,τι έχεις επιτρέψει
Το έχεις επιλέξει

Παλεύεις με τη θάλασσά σου
Καράβι ρημαγμένο σε φουρτούνα
Βλέπεις τον ήλιο στ' ανοιχτά
Αλλά οδεύεις προς τα βράχια

Αναρωτιέσαι γιατί
Επιλέγεις την καταστροφή
Πετάς σαν όρνιο
Πάνω από το δικό σου το κουφάρι

Όσο και αν έχεις επιλογή
Η βολή είναι πιο δυνατή
Γιατί πάντα ελπίζουμε
Χωρίς να πιστεύουμε ότι μπορεί να βγει κάτι θετικό

Εξίσωση

Σκόρπιες σκέψεις
Αρμονικά δοσμένες
Σε μια εξίσωση λεκτική
Με αποτέλεσμα άγνωστο

Εύκολα προσθέτεις
Πονάς όταν αφαιρείς
Πολλαπλασιάζεις μετρώντας
Με τα δάχτυλα της ψυχής

Μία μία πράξη
Ένα ένα αποτέλεσμα
Εσύ όμως συνεχίζεις
Μόνο να διαιρείς

Γίνεσαι κομμάτια
Άχυρο στον άνεμο
Διαλύεσαι, χάνεσαι
Ταξιδεύοντας, σκορπώντας

Γιατί αν κάτι σε φοβίζει
Περισσότερο απ' όλα
Είναι το να μείνεις ολόκληρος
Και να νιώθεις ικανός

Μονάρχος

Ο άνθρωπος είναι κοινωνικός

Από τη φύση του

Όμως ο ίδιος ο άνθρωπος

Σε αναγκάζει να μένεις μόνος

Πήγαινε εκεί, έλα εδώ

Κάνε εκείνο, κάνε το άλλο

Καθημερινές προσταγές

Για λόγους αυταπάτες

Ένας στρατός εικονικής ελευθερίας

Χωρίς μαστίγιο, χωρίς καρότο

Με μόνο σύμμαχο

Το πάθος της αυτοκαταστροφής

Σε λένε αντικοινωνικό

Αλλά που να ήξεραν

Ότι οι ίδιοι που σε κατηγορούν

Σε οδήγησαν να μείνεις μακριά τους

Απόφαση

Ο καιρός κυλάει
Τα χρόνια περνάνε
Καρτερώντας την εξάρτηση
Της θλίψης της επόμενης μέρας

Δαίμονες φύγετε
Είστε δικοί μου
Σας απαλλάσσω από τα καθήκοντα
Της προσωπικής μου θλίψης

Αφήστε τον κόσμο μου ήσυχο
Αφήστε τον ελεύθερο και φθαρθείτε στον δικό σας

Οι επιλογές έχουν το δικίο εκείνου που της έκανε
Και εγώ έχω κάνει τις δικές μου

Ανεξάρτητες

Άφθαρτες

Μοναδικές

Πόλεμος

Ακούς τις ιαχές της μάχης
Άντρες που σφάζονται με όπλα που δοξάζουν
Αγόρια που μεθάνε με το αίμα τους
Από το κέρασμα του θανάτου

Τους ακούς;

Η ζωή τους είναι ο θάνατος
Ο θάνατος η ζωή τους
Αποφασισμένοι να κυριαρχήσουν
Μέσα από την καταστροφή τους

Τους βλέπεις;

Φυσικά και δεν τους ακούς

Η μάχη αυτή βρίσκεται στο κεφάλι σου

Βουβή και καμουφλαρισμένη

Σ' έναν πόλεμο άνισο

Ανάμεσα σε σένα και τις σκέψεις

Φυσικά και δεν τους βλέπεις

Χωρίς πολεμιστές και όπλα

Ψάχνεις για μέρη σίγουρα

Σε σκέψεις χωρίς θλίψη

Μια μάχη δίχως πόλεμο, ήττα δίχως νίκη

Παράταξε τη σκέψη σου

Γίνε πολεμιστής και αρχηγός του εαυτού σου

Όσες φορές και αν πέσεις

Ο μόνος τρόπος για να νικήσεις είναι ένας

Εσύ

Άκου εσένα

Θεραπείον ΧΑΟΣ

Όλοι κάνουμε σκέψεις που βασανίζουν το μυαλό μας.

Όλοι έχουμε κουβέντες που δεν τις λέμε πουθενά,
παρά μόνο στον ίδιο μας τον εαυτό.

Όμως δεν είσαι μόνος, κάποιος άλλος κάνει τις ίδιες
σκέψεις με σένα, έχει τα ίδια λόγια να πει, έχει τα
ίδια συναισθήματα να νιώσει.

Μπορείς να ταυτιστείς, να δεις όλα όσα σε κρατάνε
πίσω και να επιλέξεις να αλλάξεις, να βελτιωθείς.

Μέσα από το ίδιο σου το χάος, να θεραπευτείς.

ISBN 978-960-93-8175-8

